

Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2016 r.

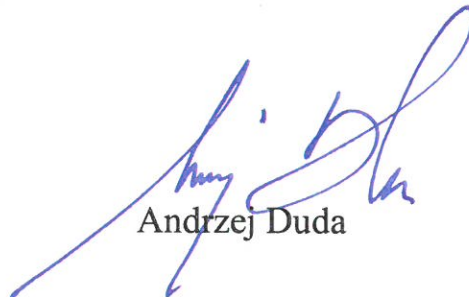
Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy:

– o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do reprezentowania mojego stanowiska w toku prac nad projektem ustawy upoważniam Pana Andrzeja Derę – Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Andrzej Duda

USTAWA

z dnia ..... 2016 r.

o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2015 r. poz. 2082 oraz z 2016 r. poz. 406) w art. 135 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Na zakres obowiązku alimentacyjnego nie wpływają:

- 1) świadczenia z pomocy społecznej lub funduszu alimentacyjnego, o którym mowa w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2016 r. poz. 169 i 195) podlegające zwrotowi przez zobowiązanego do alimentacji;
- 2) świadczenia i inne środki pieniężne przysługujące na dzieci umieszczone w pieczy zastępczej, określone w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 332, z późn. zm.²⁾);
- 3) świadczenie wychowawcze, o którym mowa w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. poz. 195);
- 4) świadczenia rodzinne, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 114, z późn. zm.³⁾).”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.⁴⁾) w art. 890 po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:

„1¹. Zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego nie obejmuje kwot pochodzących ze świadczeń, dodatków, zasiłków oraz innych kwot, o których mowa w art. 833 § 6 i 7.”.

---

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego i ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1045, 1199 i 1830 oraz z 2016 r. poz. 195.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 693, 995, 1217, 1240, 1268, 1302, 1359, 1735 i 1830 oraz z 2016 r. poz. 195.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 945, 1091, 1161, 1296, 1585, 1626, 1741 i 1924, z 2015 r. poz. 2, 4, 218, 539, 978, 1062, 1137, 1199, 1311, 1418, 1419, 1505, 1527, 1567, 1587, 1595, 1634, 1635, 1830 i 1854 oraz z 2016 r. poz. 195 i 437.

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.⁵⁾) w art. 54 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Środki pieniężne znajdujące się na rachunkach, o których mowa w ust. 1, pochodzące ze świadczeń, dodatków, zasiłków oraz innych kwot, o których mowa w art. 833 § 6 i 7 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.⁶⁾) są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego.”.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

---

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 559, 978, 1166, 1223, 1260, 1311, 1348, 1357, 1513, 1634, 1830, 1844, 1854 i 1864.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 945, 1091, 1161, 1296, 1585, 1626, 1741 i 1924, z 2015 r. poz. 2, 4, 218, 539, 978, 1062, 1137, 1199, 1311, 1418, 1419, 1505, 1527, 1567, 1587, 1595, 1634, 1635, 1830 i 1854 oraz z 2016 r. poz. 195 i 437.

UZASADNIENIE

Z dniem 1 kwietnia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. poz. 195). Jej istotą jest wsparcie finansowe rodzin mających na utrzymaniu dzieci w wieku do 18. roku życia. Ustawa wprowadza do systemu prawnego nowe świadczenie pieniężne – świadczenie wychowawcze, pozwalające rodzinom zmniejszyć obciążenia finansowe związane z wychowywaniem dzieci. Świadczenie to stanowi długofalowy instrument polityki rodzinnej i realizuje trzy zasadnicze cele:

- 1) zachęca do podejmowania decyzji o posiadaniu większej liczby potomstwa i tym samym poprawy, utrzymującego się w Polsce od lat na poziomie niegwarantującym tzw. prostej zastępowalności pokoleń, wskaźnika dzietności;
- 2) zmniejsza zagrożenie ubóstwem, zwłaszcza wśród najmłodszych Polaków;
- 3) jest inwestycją w kapitał ludzki, będącą podstawą budowy silnego państwa.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, celem świadczenia wychowawczego jest częściowe pokrycie wydatków związanych z wychowywaniem dziecka, w tym z opieką nad nim i zaspokojeniem jego potrzeb życiowych. Przedmiotowe świadczenie pełni zatem funkcję alimentacyjną. Na taki charakter świadczenia wskazuje również treść uzasadnienia projektu ww. ustawy, z którego wynika, że *świadczenie wychowawcze kierowane jest do rodzin mających na utrzymaniu dzieci, a jego celem jest przede wszystkim częściowe pokrycie wydatków związanych z zaspokojeniem potrzeb życiowych i wychowywaniem dzieci. Wykształcenie i przygotowanie do życia dzieci wiąże się z dużym obciążeniem finansowym dla osób, u których pozostają one na utrzymaniu, w szczególności w rodzinach wieloosobowych. W związku z powyższym, rodziny często napotykają bariery ekonomiczne związane z wielkością dochodu. Niezbędne jest więc wprowadzenie takich rozwiązań, które umożliwią ich wyeliminowanie lub istotne zmniejszenie. Projektowana ustawa pozwoli zmniejszyć istniejące obecnie ekonomiczne ograniczenia, w szczególności wśród młodych ludzi decydujących się na posiadanie potomstwa, zwłaszcza drugiego i kolejnego dziecka.*

Powyższe, w zestawieniu z okolicznością, iż w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci nie przesądzono w sposób wyraźny o relacji pomiędzy świadczeniem wychowawczym a obowiązkiem alimentacyjnym, może w praktyce budzić wątpliwości, czy tego rodzaju wsparcie finansowe należy uwzględniać przy ustalaniu

zakresu obowiązku alimentacyjnego. Wypowiedzi przedstawicieli doktryny prawniczej dotyczące tego problemu są jeszcze nieliczne i dość ogólne, niemniej jednak już w chwili obecnej można zaobserwować dwa odmienne stanowiska w tej kwestii. Zgodnie z pierwszym z nich, świadczenie wychowawcze powinno być uwzględniane przez sądy rodzinne przy ustalaniu wysokości alimentów. Wynika to przede wszystkim z braku przepisu stanowiącego, że świadczenie nie wpływa na zakres obowiązku alimentacyjnego. Ponadto, mimo iż pomoc państwa nie zwalnia rodziców z obowiązku alimentowania dziecka, sąd rodzinny, ustalając usprawiedliwione potrzeby dziecka oraz sytuację materialną rodziców, zobowiązany jest uwzględnić wszystkie świadczenia, które otrzymuje dziecko. Z kolei w myśl odmiennego poglądu, sądy rodzinne, określając zakres obowiązku alimentacyjnego, powinny abstrahować od świadczenia wychowawczego. Zobowiązanie rodziców wobec dziecka jest fundamentalne i nie ma możliwości zwolnienia ich z tego obowiązku. A zatem, zmniejszenie wysokości alimentów z powodu uprawnienia do świadczenia wychowawczego, będącego świadczeniem dodatkowym, finansowanym ze środków publicznych, byłoby nieuprawnione.

Mając na względzie przedstawione wyżej, różne stanowiska dotyczące przedmiotowego zagadnienia, w projekcie ustawy proponuje się zmianę art. 135 § 3 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2015 r. poz. 2082, z późn. zm.), regulującego kwestię wpływu świadczeń socjalnych na istnienie i zakres obowiązku alimentacyjnego. Ww. zmiana polega na wyraźnym wskazaniu, że świadczenie wychowawcze oraz będący jego odpowiednikiem dodatek w wysokości świadczenia wychowawczego (mieszczący się w kategorii świadczeń i innych środków pieniężnych przysługujących na dzieci umieszczone w pieczy zastępczej, wskazanych w projektowanym pkt 2 § 3 art. 135 Kodeksu rodzinnego i opiekuńskiego), nie wpływają na zakres obowiązku alimentacyjnego. Pozwoli to na uniknięcie ewentualnych rozbieżności w orzecznictwie sądów rodzinnych oraz zapewni, zgodne z intencją ustawodawcy, stosowanie przepisów ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci. Jak już zaznaczono, celem tej ustawy jest wsparcie osób wychowujących dzieci, poprzez częściowe pokrycie związanych z tym wydatków. Ustawa zmierza zatem do poprawy sytuacji materialnej osób wychowujących dzieci i zwiększenia w ten sposób dietności, nie zaś do utrzymania obecnego stanu rzeczy. Nie może ona więc być wykorzystywana do zmniejszenia obciążeń alimentacyjnych i pomocy osobom zobowiązanym z tego tytułu, zwłaszcza w sytuacji tak niskiej ściągłości alimentów. Byłoby to nie tylko sprzeczne z jej istotą, ale również rażąco naruszałoby zasadę sprawiedliwości społecznej.

Podkreślić przy tym należy, że zbliżony do analizowanego problem był przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z dnia 18 maja 2005 r., sygn. akt K 16/04, zapadłym na tle ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 114, z późn. zm.). W uzasadnieniu tego orzeczenia Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że *obowiązek utrzymania dziecka ciąży na osobach wskazanych w przepisach kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zwłaszcza w tych przepisach, które dotyczą tzw. obowiązku alimentacyjnego, czyli w art. 128-144 tego kodeksu. W stosunku do dziecka taki obowiązek istnieje niezależnie od tego, czy osobie nim obciążonej przysługuje władza rodzicielska nad danym dzieckiem i czy ma ona prawo do osobistej styczności z dzieckiem. Istotnym elementem władzy rodzicielskiej jest prawo i obowiązek wychowania dziecka. Zatem w świetle całokształtu prawa polskiego trzeba odróżnić z jednej strony instytucje uregulowane w kodeksie rodzinnym i opiekuńczym, czyli władzę rodzicielską i obowiązek alimentacyjny, a z drugiej – instytucję zasiłku rodzinnego i dodatków do niego, które zostały uregulowane w ustawie o świadczeniach rodzinnych. Zasiłek i dodatki do tego zasiłku to świadczenia wypłacane uprawnionej do tego osobie ze środków publicznych. Nie mają one na celu wyłączenia ani ograniczenia zakresu świadczeń alimentacyjnych i wychowawczych, które powinny być spełniane przez osobę wskazaną w kodeksie rodzinnym i opiekuńczym. Chronią one dobro dziecka, jako wartość konstytucyjną, a nie interes osoby utrzymującej dziecko.*

Na obowiązek ponoszenia przez rodziców lub inne osoby odpowiedzialne za dziecko odpowiedzialności za zabezpieczenie, także finansowe, warunków życia niezbędnych do rozwoju dziecka wskazuje również art. 27 ust. 2 Konwencji o Prawach Dziecka przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526, z późn. zm.). Obowiązkiem państw, zgodnie z art. 27 ust. 4 tej Konwencji, jest natomiast podejmowanie wszelkich właściwych kroków zmierzających do zapewnienia łożenia na utrzymanie dziecka przez rodziców lub inne osoby ponoszące odpowiedzialność finansową za dziecko. Tym samym, jak podnosi się w doktrynie, *Państwo, działając na rzecz realizacji prawa dziecka do godziwych warunków życia, powinno przede wszystkim wymuszać odpowiedzialne względem dziecka zachowania jego rodziców bacząc, by nie dopuścić do sytuacji, w której przepisy prawa socjalnego, czy też praktyka stosowania prawa doprowadziłyby do erozji obowiązków alimentacyjnych. Wspieranie rodziców przez Państwo w celu zapewnienia dziecku środków utrzymania nie może być rozumiane jako wyręczenie rodziców i przekładanie ciężarów z tym związanych na podatników* (M. Andrzejewski, *Ochrona praw dziecka w rodzinie dysfunkcyjnej (dziecko – rodzina – państwo)*, Kraków 2003).

Podzielając przedstawione wyżej podejście oraz mając na względzie *ratio legis* ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, którym jest poprawa sytuacji rodzin wychowujących dzieci, konieczne jest wprowadzenie zmiany zaproponowanej w projekcie ustawy. Zapewni ona stosowanie ww. ustawy zgodne z intencją ustawodawcy przyświecającą jej uchwaleniu, bez konieczności sięgania w tym zakresie do wykładni celowościowej.

Jednocześnie przy tej okazji zasadne jest także uregulowanie kwestii wpływu na zakres obowiązku alimentacyjnego, innych niż świadczenie wychowawcze i dodatek w wysokości świadczenia wychowawczego, świadczeń przeznaczonych na pokrycie kosztów utrzymania dzieci, przysługujących rodzicom lub opiekunom dzieci, osobom prowadzącym rodzinne domy dziecka oraz instytucjonalnej pieczy zastępczej.

W świetle obecnego brzmienia § 3 art. 135 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, na zakres obowiązku alimentacyjnego nie wpływają świadczenia z pomocy społecznej lub funduszu alimentacyjnego, o którym mowa w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2015 r. poz. 859, z późn. zm.) podlegające zwrotowi przez zobowiązanego do alimentacji oraz świadczenia dla rodziny zastępczej. Ustawodawca nie objął dyspozycją tego przepisu m.in. świadczeń rodzinnych określonych w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 114, z późn. zm.). Tymczasem świadczenia te mają charakter identyczny jak świadczenie wychowawcze (regulacja dotycząca świadczenia wychowawczego wzorowana była na regulacji dotyczącej świadczeń rodzinnych), a zatem również w tym przypadku aktualne pozostają podniesione wyżej argumenty przemawiające za nieuwzględnieniem ich przy ustalaniu zakresu obowiązku alimentacyjnego. Stanowisko takie, w odniesieniu do zasiłku rodzinnego, potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 1967 r., sygn. akt III CZP 56/67, mającej moc zasady prawnej. Zgodnie z jej treścią, *zasądzając należne dziecku alimenty, sąd nie bierze pod uwagę zasiłku rodzinnego. Zasiłek ten przypada na potrzeby dziecka niezależnie od zasądzonych alimentów*. Powyższe przemawia za rozszerzeniem zakresu przedmiotowego art. 135 § 3 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, także o świadczenia rodzinne.

Odnosząc się natomiast do świadczeń przysługujących na utrzymanie dzieci umieszczonych w pieczy zastępczej, wskazać należy, że obecnie na zakres obowiązku alimentacyjnego nie wpływają wyłącznie świadczenia dla rodziny zastępczej. W treści art. 135 § 3 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy nie zostały

natomiast ujęte świadczenia przysługujące osobom prowadzącym rodzinne domy dziecka oraz instytucjonalnej pieczy zastępczej. Odmienne traktowanie świadczeń na utrzymanie dzieci, przysługujących różnym formom pieczy zastępczej, nie znajduje uzasadnienia, wobec czego w projekcie ustawy proponuje się uzupełnienie katalogu świadczeń niemających wpływu na zakres obowiązku alimentacyjnego również o świadczenia na utrzymanie dzieci otrzymywane przez prowadzących rodzinne domy dziecka oraz instytucjonalną pieczę zastępczą.

Trzecia z propozycji zmian, zawartych w projekcie niniejszej ustawy, dotyczy wyłączenia kwot nie podlegających egzekucji na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego, w tym świadczenia wychowawczego oraz dodatku w wysokości świadczenia wychowawczego, z egzekucji komorniczej prowadzonej z rachunku bankowego.

Podkreślić należy, że wprowadzona w art. 31 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci zmiana art. 833 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, mająca na celu wyłączenie kwot świadczenia wychowawczego oraz świadczeń, dodatków i innych kwot enumeratywnie wymienionych w przepisach ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej spod egzekucji, nie będzie skuteczna w przypadku prowadzenia egzekucji z rachunku bankowego. Ten rodzaj egzekucji wierzytelności odznacza się bowiem swoistą specyfiką, polegającą na tym, że środki pieniężne wpływające na rachunek bankowy tracą przymiot źródła swojego pochodzenia („swoją tożsamość”) i stają się wyłącznie środkami zgromadzonymi na rachunku. A zatem nawet w przypadku, gdy są one chronione przed egzekucją na podstawie przepisów szczególnych (np. część wynagrodzenia za pracę), z momentem wpływu na rachunek bankowy podlegają egzekucji na zasadach określonych dla egzekucji wierzytelności z rachunku bankowego. Organ dokonujący zajęcia (komornik sądowy czy też administracyjny organ egzekucyjny) nie posiada bowiem wiedzy, jakie środki znajdują się na zajmowanym rachunku bankowym oraz skąd one pochodzą (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 67/14).

Tym samym, w obowiązującym stanie prawnym dłużnicy, którym przyznano świadczenie wychowawcze albo dodatek w wysokości świadczenia wychowawczego, chcąc uniknąć ich przekazania na poczet egzekwowanych należności, powinni wystąpić z wnioskiem o ograniczenie egzekucji z rachunku bankowego o kwotę pochodzącą ze świadczenia bądź dodatku. Złożenie takiego wniosku wiąże się z obowiązkiem wykazania źródła pochodzenia przedmiotowych kwot, co ze względu na charakterystyczną wysokość

świadczenia oraz tytuł przelewu, nie powinno być zbyt trudne, jednak będzie wymagało dopełnienia dodatkowych formalności (problem ten występuje także obecnie na gruncie alimentów oraz innych świadczeń, dodatków i zasiłków zwolnionych spod egzekucji na mocy art. 833 § 6 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego).

W celu uniknięcia ww. sytuacji, zasadne jest zatem wprowadzenie odpowiednich zmian ustawowych polegających na wyłączeniu spod zajęcia, w przypadku egzekucji z rachunku bankowego, środków niepodlegających egzekucji na podstawie art. 833 § 6 i 7 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci. W związku z powyższym, w projekcie ustawy proponuje się dodanie w art. 890 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego przepisu wyłączającego świadczenia określone w art. 833 § 6 i 7 tej ustawy spod egzekucji prowadzonej z rachunku bankowego. Zajęcie wierzytelności z tego rachunku nie będzie zatem obejmowało: świadczeń alimentacyjnych, świadczeń pieniężnych wypłacanych w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów, świadczeń rodzinnych, dodatków rodzinnych, pielęgnacyjnych, porodowych, dla sierot zupełnych, zasiłków dla opiekunów, świadczeń z pomocy społecznej, świadczeń integracyjnych, jak również świadczeń wychowawczych oraz świadczeń, dodatków i innych kwot, o których mowa w art. 31 ust. 1, art. 80 ust. 1 i 1a, art. 81, art. 83 ust. 1 i 4, art. 84 pkt 2 i 3 i art. 140 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, oraz środków finansowych na utrzymanie lokalu mieszkalnego w budynku wielorodzinnym lub domu jednorodzinnego, o których mowa w art. 83 ust. 2 i art. 84 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, w części przysługującej na umieszczone w rodzinie zastępczej lub rodzinnym domu dziecka dzieci i osoby, które osiągnęły pełnoletniość przebywając w pieczy zastępczej.

Analogiczną regulację, dotyczącą zwolnienia spod egzekucji z rachunku bankowego, proponuje się wprowadzić w art. 54 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

Takie rozwiązanie stanowić będzie skuteczną ochronę przed realizacją wierzytelności objętych tytułem wykonawczym ze świadczeń zwolnionych spod egzekucji, które znajdowały się na rachunku bankowym w chwili dokonania zajęcia lub wpłynęły na ten rachunek już po dokonaniu zajęcia. Wprowadzenie ww. regulacji uniemożliwi bankowi wykonanie zajęcia komorniczego świadczeń zwolnionych spod egzekucji, ze względu na ich wyłączenie spod tego zajęcia (środki nie będą przekazywane na pokrycie egzekwowanej należności). Zadaniem banku będzie powiadomienie komornika o niemożności przekazania części kwoty

znajdującej się na rachunku bankowym ze względu na okoliczność, iż pochodzi ona ze świadczeń niepodlegających zajęciu. Jednocześnie nie wydaje się, aby poczynienie przez bank ustaleń co do źródła pochodzenia środków znajdujących się na rachunku bankowym klienta, wiązało się z jakimikolwiek trudnościami (bank, posiadając pełny dostęp do rachunku klienta, bez problemu powinien ustalić tytuły, w oparciu o które klient otrzymał określone środki pieniężne).

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projektowana ustawa nie rodzi skutków finansowych, a poprzez zapewnienie zgodnego z intencją ustawodawcy stosowania przepisów ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci przyczyni się do poprawy sytuacji osób wychowujących dzieci.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej i nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów dotyczących notyfikacji norm i aktów prawnych.